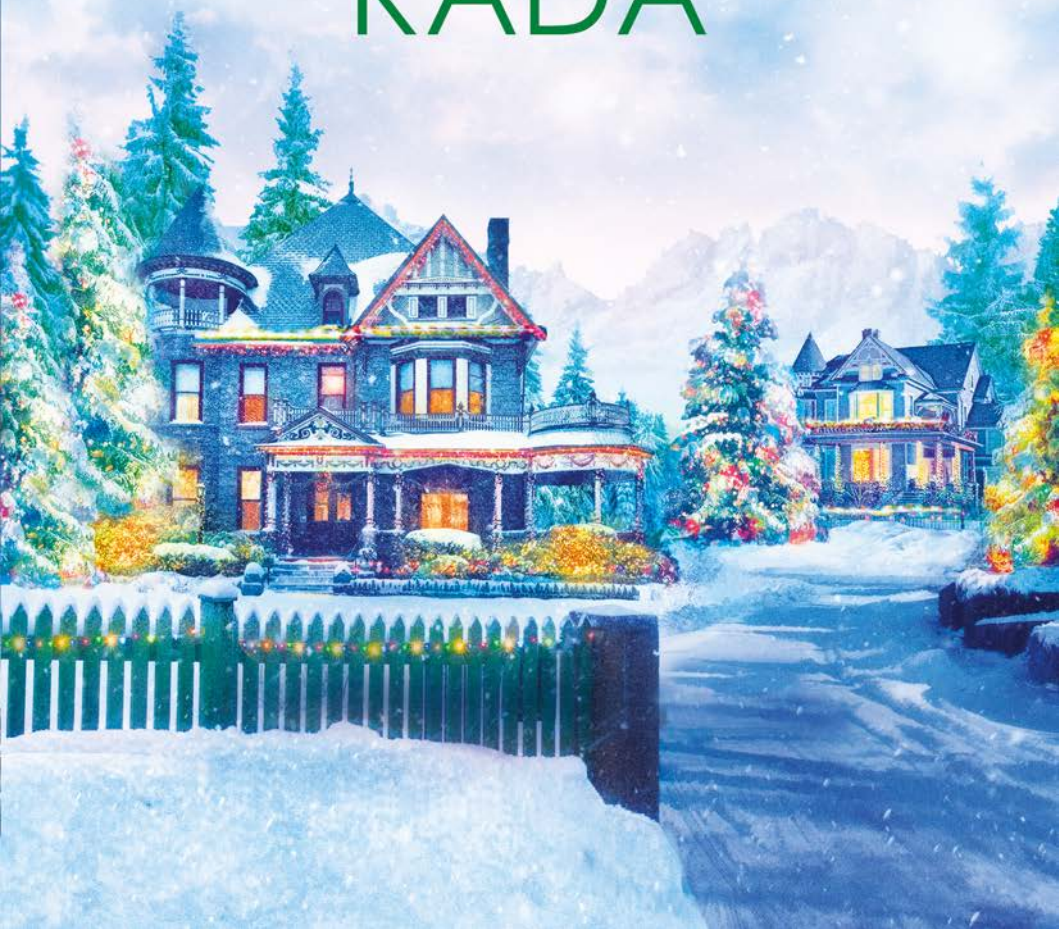

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

OKKALINE
RADA

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Sugar Pine Trail
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning iga-sugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2017 by RaeAnne Thayne.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10421622
ISBN 978-9949-82-983-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõikidele neile toredatele lugejatele, kes on minult aastaid oodanud Jamie Caine'i lugu!

Nagu ikka, pean ma tänama tervet hulka inimesi, kes aitasid selle loo sünnile kaasa. Olen ülimalt tänulik oma toimetajale, imelisele Gail Chasanile (ja tema assistendile Megan Broderickile), oma agendile, vingele Karen Solemile, Sarah Burninghamile ja tema töökale tiimile Little Bird Publicityst, kes on aidanud väsimatult minu raamatuid reklaamida, ja kõigile Harlequinis – alates illustratsioonide osakonnast nende vapustavate kaanepiltide eest kuni marketingi ja turunduse osakonna ja toimetajateni (ja kõigile teistele, keda ma siinkohal ei maininud!).

Pean tänama ka oma kangelaslikku abikaasat ja meie kolme last, kes on suutnud mind raamatu tähtaja lähenedes hullununa juba üle viiekümne korra välja kannatada. Armastan teid väga.

Lõpetuseks – see raamat poleks saanud sündida ilma kahe vapustava geniaalse sõbranna, Susan Mallery ja Jill Shalviseta. Ma jumaldan teid mõlemaid ega suuda teid abi eest ära tänada!

ESIMENE PEATÜKK

SEE LÕPEB VEEL väga halvasti.

Julia Winston seisis elutoas ja vaatas eendakna pitskardinate vahelt läikivat musta maasturit, mis seisis tema maja ees nagu elegantne kiskja.

Sisemuses keeras närviliselt ja ta hõõrus järsku niiskeks muutunud peopesi vastu seelikut. Mis kuu seis sundis teda arvama, et see oleks hea mõte? Ta oli ilmselgelt tol hetkel peast segi.

Närvilisus kasvas, kui mees autost välja astus ja hetke seisis, vaadates tema maja poole.

Jamie Caine.

Pikk, sale, näljane.

Seksikas.

Nüüd oli närvilisusest saanud pigem iiveldustunne. Mida ta teinud oli? Ta oleks pidanud kohe, kui Eliza Caine talle helistas ja küsis, kas tema mehevend saaks üürida Winston House'i ülemist korrust, sõbrannale kindlalt teatama, et see on pöörane. Täiesti võimatu.

Nagu ikka, oli Julia olnud nõrk ja otsustamatu ning kui Eliza ütles, et see on ainult poolteiseks kuuks – jaanuarini, kui Jamie Caine'i ostetud korter uues majas järve ääres valmis saab –, oli ta kõhkleva lõõnud.

Mees vajab elukohta ja tema *vajab* raha. Pealegi oli see vaid poolteist kuud. Ta suudab ju poolteist kuud välja kannatada selle, et mees elab tema maja teisel korrusel – eriti kuna on suure osa sellest ajast linnast ära, sest töötas Caine Tech'i firma lennukipargi juhtivpiloodina.

Aga reaalsus hakkas kohale jõudma. Jamie Caine, tema maja teisel korrusel kogu oma seksikas maskuliinses hiilguses.

Julia lehvitas endale käega tuult, arutledes, kas tal tekkis enne-aegne kuumahoog või on tema uus küttesüsteem korrast ära. Temperatuur tundus järsku liiga kõrge.

Kuidas ta suudab meest siin taluda, veeta öhtuid teadmisesega, et Jamie on vaid mõne sammu kaugusel ning et tema peab oma täiesti tobedat ja tõeliselt alandavat armumist varjama?

See oli tõsine viga.

Süda peksles ja Julia vaatas läbi õhukeste kardinat, kuidas mees võttis maasturi pagasiruumist pikliku musta spordikoti ja heitis selle üle õla, pani teisele õlale sülearvuti koti rihma, sulges pagasiruumi luugi ja hakkas maja poole tulema.

Hetk hiljem kajas majas Julia vanamoodne meloodiline uksekell. Kui ta poleks nii närviline olnud, oleks ta ehk naernud kolme kassi kohese reaktsiooni üle. Loomad olid toas tüdinult lesinud. Kohe kui uksekell helises, kargasid Empress ja Tabitha diivanilt maha, nagu oleks seda tabanud elektrilaeng, ning Audrey Hepburn tõmbas selja küüru ja ajas saba kohevile.

„Just nii, tüdrukud. Meile tuleb külaline. See on meesterahvas, uskuge või mitte, ja ta kolib teisele korrusele. Pange vaim valmis.“

Kassid nuhtasid tema suunas oma tavapärase põlgliku moega. Empress jooksis tema ees, niites naise ukse poole minnes peaaegu jalust – Julia oli päris kindel, et meelega.

Enam kassid ees sibamas, läks Julia kunagisse fuajeesse, millest oli pärast ülemise korruse eraldi elamisruumideks muutmist saanud sissepääs mõlemale korrusele. Ta avas välisukse, püüdes võimalikult palju südame kiiret pekslemist eirata.

„Tere. Sina oled Julia, eks?“

Kuna mehe vennanaine oli üks Julia parimaid sõbrannasid, olid Julia ja Jamie kohtunud mitmetel üritustel Snow Angel Cove’is ja mujal, aga ta ei hakanud mehele seda meelde tuletama. Julia teadis, et ta ei ole meeldejääv inimene. Enamasti talle nii ka meeldis.

„Jah. Tere, härra Caine.“

Jamie vaatas teda oma tapva särava naeratusega. „Palun. Jamie. Mitte keegi ei ütle mulle härra Caine.“

Julia oli mornilt teadlik kõrvus tukslevast pulsist ja kummalisest hingamistakistusest kopsudes. Lähedalt oli Jamie Caine ühe sõnaga kokku võttes vapustav. Ta oli härra Darcy, Atticus Finch, Rhett Butler ja Tom Cruise filmist „Top Gun“ kõik ühes seksikas mehes.

Tumedad juuksed, sinised silmad ja see ülimalt võluv Caine’ide naeratus, mis tal oli sarnane Eliza abikaasa Aidani ja teiste Caine’i vendadega, kellega Julia oli erinevatel koosviibimistel kohtunud.

„Sa ju ootasid mind, eks ole?“ küsis mees kohmetu pausi järel. Julia nõksatas, taibates järsku, et vahib ja oli jätnud mehe liiga kauaks lävele seisma. Ta on ikka lollpea. „Jah. Muidugi. Tulge edasi. Palun vabandust.“

Võta end kokku. Ta on lihtsalt mees, kes on juhtumisi seksikas.

Algu polnud üürileandjana just paljulubav. Julia tõmbas hinge ja üritas käituda nagu ühele korralikule raamatukoguhoidjale kohane.

„Nagu näete, on meil sissepääs ühine. Kuna see maja kuulub muinsuskaitse alla, ei saanud ma lasta teist sissepääsu väljast teha, mida oleksin eelistanud. Maja ehitati 1880. aastal, üks esimesi kivi-maju Haveni järve ääres. Selle ehitas üks minu esivanemaid, Sir Robert Winston, kes oli pärit jõukast inglise perekonnast ja kes teenis oma varanduse raudteede puiduga varustamisega. Ta investeeris ka ühte esimesse kuumaveeallikate kuurorti siin piirkonnas. Maja on viktoriaanlik, täpsemalt kuninganna Anne’i ajastu tornidega stiilis. Siin on seitse magamistuba ja neli vannituba. Kui need vannitoad 1920ndatel juurde ehitati, oli selles majas üks siinse piirkonna esimesi veevärke.“

„Huvitav,“ ütles Jamie, ehkki tema ilme viitas vastupidisele.

Julia taipas, et jahvatab tühja, mida ta närvilisena kippus tegema.

Ta kõhatas ja osutas uksele, kus kolm kassi istusid reas nagu vahimehed, jälgides meest silmi pilgutamata. „Igatahes, sealt viib minu eluruumidesse ja teie omad on ülemisel korrusel. Annan teile mõlema ukse võtmed ja siin on ka infokaust.“

Julia vaatas küllusliku marmorplaadiga laua poole esikus – ema väitel oli see kunagi kaunistanud Nob Hillis San Franciscos Leland Stanfordi villat –, kuhu oli enda arvates kausta pannud. Kahjuks seda seal polnud. „Oh. Kuhu ma selle panin? Ilmselt jätsin elutuppa. Üks hetk.“

Kassid ei tahtnud eest ära minna, nii et ta astus neist üle, arutledes, kas ta jätab mehele sama ekstsentrilise mulje, kui talle endale tundus – vanatüdrukust raamatukoguhoidja, kes elab koos kassidega antiiki täis lagunevas majas, mis oli ühe inimese jaoks liiga suur.

Heitnud äreva pilgu elutoale, märkas Julia kahte võtit ja hoollega kokku pandud kausta kaminasimsil tema portselaninglite kogu keskel. Ta ei mäletanud, et oleks selle sinna pannud, aga selles oli arvatavasti süüdi närvilisus Jamie Caine'i siia kolimise pärast.

Ta haaras kausta ja kiirustas tagasi esikusse, kus avastas kaks kassi mehe jalgade ümbert ja Audrey oli mehel süles, kes silitas looma oma pikkade kandiliste otstega sõrmedega.

Julia jäi vahtima. Kassid ei olnud temast karvavõrdki huvitatud. Ta jättis kassid alles, kuna ema oli neid jumaldanud ja Julia ei suutnud neid ära anda. Tundus, et ükski naissoost elusolend – inimene või kass – ei olnud Jamie Caine'i suhtes ükskõikne. Julia pidanuks oskama seda oodata.

„Nunnud kassid.“

Julia kortsutas kulmu. „Tavaliselt ei ole. Nad on inimestega enamasti eemalolevad ja pahurad.“

„Ilmselt on mul maagiline puudutus.“

Seda Haven Pointi kuulujutuveski mehe kohta jahvatas tõesti. „Ilmselt küll,“ vastas Julia. „Leidsin teie võtmed ja infokausta üles. Kui tahate, tutvustan teile ülemist korrust.“

„Näita teed.“

Mees naeratas sõbralikult ja Julia kinnitas endale, et mööda selgroogu kulges värin ainult sellepärast, et esikus oli jahedam kui tema tubades.

„Ilus maja,“ tähendas Jamie tema kannul trepist üles minnes. „Kas sa oled siin kaua elanud?“

„Veebruaris saab kolmkümmend kaks aastat. Ehk siis kogu elu.“

Välja arvatud esimesed päevad, kui ta viibis Oregonis haiglas, kus vanemad ta lapsendasid, ja kolm aastat, mille ta õppis Boise riigikolledžis.

„See on algusest peale minu suguvõsale kuulunud,“ jätkas Julia. „Mu isa sündis siin ja ka tema isa enne teda.“

Ta oli Winston küll ainult nime poolest, ent pidas oma vanemate sugupuud enda omaks ning austas ja imetles nende esivanemaid ja nende ehitatud elegantset maja.

Teise korruse trepitasandil avas ta lukust ukse tubadesse, mis olid olnud tema omad, kuni ta kolis alumisele korrusele ema eest hoolitsemise pärast Mariah' esimest insulti kaks aastat tagasi. Mõned aastad pärast seda, kui Julia läks tööle Haven Pointi raamatukogusse, oli ta maja ülemise korruse uuesti sisustanud. See oli olnud tema moodus oma ruumi tekitamiseks.

Jah, ta oli täiskasvanu, kes elas oma vanemate juures. Ehkki Julia oleks tahtnud olla veidi iseseisvam, ei olnud ta osanud mujale kolimist põhjendada, kui ema vajas hädasti abi Julia põdura isaga.

Igatahes oli ta leidnud, et see pole sama asi kui enamiku noorte täiskasvanute puhul, kes vanematekodus elasid. Talle kuulus kogu korrus. Kui ta tahtnuks, võinuks ta omaette poes käia, ise endale süüta teha, sõpru külla kutsuda, kõike seda vanemaid segamata.

Tegelikult oli see parim lahendus – piisavalt lähedal, et abistada, samas nii palju eemal, et sai oma elu elada. Siis isa suri ja ema tervis halvenes ning Julia oli tundnud kohustust kolida alumisele korrusele, et olla vajaduse korral emale lähemal.

Nüüd oma kunagises armsas elamises ringi vaadates üritas ta ette kujutada, millisena Jamie Caine neid tube näeb, nende ilusat reprodutseeritud antiikmööblit, pastelseid seinu, pehmet vaipa ja kardinaid.

Kummalisel kombel rõhutas naiselik sisustus Jamie Caine'i *maskuliinsust* veelgi enam.

Julia üritas soovimatut tähelepanekut eirata.

„See on põhimõtteliselt sama planeering kui minu tubadel alumisel korrusel, kolm magamistuba, elutuba ja köök,“ selgitas ta. „Kõige suurema magamistoa juurde kuulub ka vannituba ja teine vannituba on ülejäänud kahele magamistoale.“

„Oh sa poiss. Palju ruumi ühele mehele.“

„See on suur maja,“ sõnas Julia õlgu kehitades. Tal oli alumisel korrusel enamgi ruumi, sest seal oli ühes tiivas veel üks magamistuba ja ka suur lõuna poole avanev talveaed.

Winston House oli üheainsa vallalise naisterahva ja kolme pahura kassi jaoks liiga suur. See oli olnud ka liiga suur eaka paari ja nende adopteeritud tütre jaoks. See oli olnud liiga suur Julia ja tema ema jaoks pärast isa surma.

See maja oli suure osa aastast tühjusest lausa kajanud, kui Julia oli pidanud ema pärast tervise halvenemist Shelter Springsi hooldekodusse viima. Ema oli lootnud naasta armastatud majja, aga seda ei juhtunud ja Mariah Winston oli surnud neli kuud tagasi.

Julia igatses teda iga jumala päev.

„Kas see sobib teile?“ küsis ta.

„See on suurem kui vaja, aga peaks sobima. Eliza ütles ju sulle, et see on ajutine asjade korraldus, eks?“

Julia noogutas. Ta lootis selle peale. Seejärel võib ta otsida mõne kena vaikse vanema daami, kes neid tube üürida tahaks ja kes teda nii närviliseks ei muudaks.